

Nino
Haratischwiliová

Chybějící světlo

Od autorky
bestselleru
Osmy život
(pro Brilku)

Host

Práce autorky na této knize byla podpořena Německým literárním fondem. Autorka kromě toho děkuje mezinárodnímu literárnímu domu Passa Porta v Bruselu a za literární stipendium Comburg ve Schwäbisch Hall.

Das mangelnde Licht

Copyright © 2022 by Frankfurter

Verlagsanstalt GmbH, Frankfurt am Main

Cover picture from open sources

Translation © Viktorie Hanišová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

Překlad této knihy podpořil Goethe-Institut

The translation of this work was supported

by a grant from the Goethe-Institut

ISBN 978-80-275-1855-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-1856-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1857-9 (MobiPocket)

Pro Sandra
(1977—2014)

a Lelu
(1976—2015),
milence z Tbilisi,

a pro Tatuli,
kteřá mě naučila,
co je to přátelství

1 My

Tolik jsem si na smrt zvykl,
až se divím, že ještě žiju.

Tolik jsem si na duchy zvykl,
že sotva rozpoznám jejich stopy ve sněhu.

Tolik jsem si na smutek zvykl,
že své básně utápím v slzách.

Tolik jsem si na tmu zvykl,
že bych se trápil na slunku.

Tolik jsem si na smrt zvykl,
až se divím, že ještě žiju.

Terenti Graneli

Tbilisi 1987

Večerní světlo se jí zachytilo ve vlasech. Dokáže to, zanedlouho překoná i tuhle překážku, vši silou přitlačí tělo k mříži, která bude jejímu tělu ještě chvíli klást slabý odpor, ale nakonec zasténá a povolí. Ano, zdolá i tuhle překážku, nejen kvůli sobě, ale i pro nás tři, své nerozlučné družky, aby nám proktestila cestu za dobrodružstvím.

Na zlomek okamžiku jsem zatajila dech. S očima dokorán jsme sledovaly kamarádku, která stála mezi dvěma světy: jednou nohou Dina ještě spočívala na chodníku v Andělské ulici, zatímco druhou už vykročila do potemnělého dvora botanické zahrady. Vznášela se mezi tím, co je dovoleno a co zakázáno, mezi vzrušením z neznámého a monotónností známého, mezi cestou domů a odvážným činem. Dina, která byla z nás čtyř nejstatečnější, nám pootevřela dvířka do tajuplného světa. Byla jediná, kdo nás do něj mohl přivést, protože pro ni mříže ani ploty nic neznamenal. Dina, jejíž život měl skončit v posledním roce olověného, nemocného a po vzduchu lapajícího století oprátkou kolem krku, kterou si umotala z lana od gymnastického kruhu.

Oné noci, která byla od smrti vzdálená řadu netušených let, mě však zaplavil magický pocit, který jsem si nedokázala vysvětlit. Dnes bych ho možná nazvala opojením, darem, na nějž život člověka nemůže připravit: na maličkou průrvu, která se v každodenní ošklivosti, v celoživotní

dřině jen zřídka kdy rozevře a která dává tušit, že za vši tou všedností se toho skrývá mnohem víc a stačí si to jen připustit, osvobodit se od omezení a předem daných vzorců a učinit ten rozhodující krok. Aniž jsem to pořádně chápala, už tehdy jsem tušila, že se mi tenhle okamžik navždy vryje do paměti a časem se promění v symbol štěstí. Cítila jsem, že se jedná o kouzelný okamžik, ne proto, že by se právě stalo cosi zvláštního, ale protože jsme dohromady vytvořily nezničitelnou sílu, společenství, které se už nikdy nezalekne žádné výzvy.

Zatajila jsem dech a sledovala, jak Dina s potěšeným a vítězoslavným výrazem ve tváři proniká mříží do dvora. Sama jsem si na okamžik připadala jako vládkyně veškerého štěstí a radosti, jako bych byla královnou odvážlivců, neboť jsem se na chvíli proměnila v Dinu, svou kurážnou kamarádku. A nejen já, ale i zbylé dvě kamarádky se staly Dinou, sdílely s ní pocit svobody, který jako by v sobě skrýval příslib, že za rezavou mříží čeká celý svět, jež stačí prozkoumat a dobýt, svět, který nám leží u nohou.

Blížily jsme se ke starému oplocení botanické zahrady a žasly nad zázrakem, který nám Dina přichystala. Samolibě se na nás dívala, jako by očekávala potlesk a uznání, že navzdory našim pochybám má pravdu, totiž že zrezivělé mříže v Andělské ulici skutečně skýtají průchod k velkému a dlouho toužebně očekávanému dobrodružství.

„Jak dlouho vám to ještě bude trvat?“ zavolala na nás z druhé strany a jedna z nás, už nevím která, si přiložila ukazováček k sevřeným rtům a vypustila ustrašené: „Pššt!“

Světlo osamělé lampy na protější straně ulice dopadalo na Dinin obličej, obě tváře měla ušpiněné rzí. Udělala jsem první krok, spolu s pohybem pravé nohy jsem překonávala

strach a vzrušení, těžko říct, co převládalo. Pevně jsem se přitiskla k Dině, která podržela mříž co nejvíc rozevřenou, zachytila jsem se vlasy v kroutícím se, nesmyslně odstávajícím drátěném oku, rychle jsem je zase vyprostila a vpotácela se do dvora. Za to na mě Dina uznale pokývla hlavou a lišácky se usmála. Vykonaná zkouška odvahy mi dodala kuráž, a tak jsem na obě opozdílé kamarádky zavolala, aby si pospíšily. Právě jsem se stala součástí Dinina světa, světa plného dobrodružství a tajemství, teď jsem se i já mohla spokojeně hrát na výsluní.

Zdálo se mi, že tlukot Nenina srdce slyším až u vchodu do tunelu, jenž před námi zel jako doširoka otevřená, zívající tlama, která nám chce říct: Možná si myslíte, že jste překonaly všechny své strachy a došly už dostatečně daleko, ale ta největší hrůza je teprve před vámi, ještě na vás čekám já, v celé své temně betonové nádheře plné krys, nemluvě o nebezpečných vzdušných prouděch a děsivých zvucích.

Odvrátila jsem se od černé betonové díry a soustředila se, abych na dvůr přilákala Nene a Iru. Počínající déšť mi na odvaze nepřidal, ale obavy, které ve mně vyvolávala dlouhá cesta vedoucí k cíli, jsem zahrnala.

Kolem projelo auto. Nene se instinktivně přikrčila a Dina se rozesmála.

„Nejspíš si myslí, že už ji hledá strejda. A jestli ji hned nenajde, pošle za ní své hyeny.“

„Neděs ji ještě víc!“ prosila ji Ira, nejrozumnější a nejpragmatictější z nás, členka šachového klubu v Pionýrském paláci a vítězka předposledního transkavkazského vědomostního turnaje školních mládežnických oddílů.

„Tak pojď, Nene, zkusíme to spolu!“ prohlásila svým laskavým a přitom rozhodným tónem Ira a chytila Nene za rozechvělou a věčně vlhkou dlaň. Pak nejprve protlačila

mříží, kterou jsme já a Dina držely pootevřenou, Nenino pružné a měkké tělo, a jakmile Nene proklouzla, protáhla se Ira za ní.

„Povedlo se! Že to nebyla taková hrůza, vy strašpytlové?“ vykřikla Dina vítězoslavně a pustila mříž, která se s žalostným rachotem zaklapla a s chvěním se vrátila do původní polohy.

„Budeme mít průšvih, uvidíte,“ namítla Ira, ale její hlas postrádal důraz, neboť i jí se zmocnilo nadšení, a tak zapudila všechny obavy a myšlenky na trable, do nichž se svým nočním dobrodružstvím nevyhnutelně dostaneme. Pak zamyšleně vzhlédla k nebi, jako by tam hledala plánek nadcházející cesty, a na brýle jí spadla velká kapka deště.

Odpoledne, nedlouho před naší výpravou, jsem se vrátila pozdě z doučování matematiky, na němž můj otec trval a na které jsem musela docházet k jeho příteli profesorovi (všichni jeho přátelé byli profesori nebo vědci), a Dina už na mě čekala v naší kuchyni. Pod záminkou, že si spolu uděláme úkoly, jsme si ještě jednou chtěly společně projít plán výpravy. Ira a Nene se k nám měly přidat později, protože Ira ještě byla na šachovém kroužku a Nene musela provést nějaká „bezpečnostní opatření“, aby se jí večer podařilo vytrazit z domu.

Dina právě vytáhla z rozdrbaného batohu obrovskou baterku, která v nás na chvílku vyvolala úžas.

„Že ji odněkud znáte?“ zakřenila se. „Jo, ta patří Besovi, ale nejspíš si toho ani nevšimne, zítra mu ji vrátíme.“

Beso byl školník v naší škole a já jsem se podívala, jak se Dině povedlo mu baterku sebrat. Nene se hlasitě zasmála, a jako by jí smích dodal kuráže, rozběhla se k temnému tunelu. Všechny tři jsme se za ní překvapeně dívaly, protože Nene byla z nás nejváhavější. Za její opatrnost mohla rodina,

kteřou ovládal Nenin všemocný a všudypřítomný tyranský strýc, o němž se na našem dvoře šušovalo jako o „muži z paralelního světa“. Nenina vesměs lehkomyšlná, skoro až naivní a přirozeně přátelská duše se naprosto nehodila k železné hierarchii její rodiny, v níž vládli muži, zatímco ženy se musely bez boje podříditi patriarchálnímu řádu. Naštěstí však byla Nene veselá náture a její energie a vitálnost se nedaly zkrotiti žádnými hrozbami ani tresty.

Ira si očistila brýle bílou zástěrou školní uniformy, která po prolezení mříží už neměla původní chorobně bílou barvu. Iřina matka její zástěru každý den vyprala, naškrobila, vyžehlila a pevně uvázala kolem dceřina těla jako korzet, a zatímco se nám ostatním v průběhu vyučování mašle po každé uvolnila, takže látka sklouzla, Iřina zástěra zůstala vždy na správném místě, jako by Ira byla neustále připravená, že do třídy vejde fotograf, který si na titulní stranu novin *Komsomolskaja pravda* vybere třídního premianta.

Po Nene se rozběhla i Ira. Pokud si vzpomínám, Nene byla jediná osoba, pro kterou by se Ira ve vteřině vzdala veškerého vychování i pragmatického a střízlivého uvažování. Že se s námi Ira takhle pozdě večer vůbec vydala na naprosto nerozumný výlet do botanické zahrady, bylo jen díky tomu, že s ním spontánně souhlasila i Nene. Když jsme Nene s návrhem seznamovaly, nikdy bychom si nemyslely, že tak lehce překoná svou váhavost i strach ze své rodiny. Jen co nám během přestávky na školním dvoře uprostřed hluku povykujících dětí oznámila, že se k nám „samozřejmě připojí“, nevěřicně jsme na sebe pohlédly, načež si Nene následující čtvrt hodinu hrála na uraženou princeznu, což byla jedna z jejích oblíbených rolí. Všechny Iřiny pokusy kamarádku od toho „hloupého nápadu“ odradit selhaly, a tak Iře nezbývalo než se skřípěním zubů s výletem souhlasit.

Z nepochopitelného důvodu Nene od samého začátku probouzela v předčasně dospělé Iře jakýsi ochranný instinkt. Ira nad Neninou impulzivní hlavou, která se nechávala k leccemu svést a ovládaly ji emoce, vždy držela silnou, ukázněnou a ochrannou ruku, jako by čekala, až Nene provede něco neopatrného a ona tu bude pro ni — vyzbrojená k jakémukoli boji. A teď za Nene běžela, aby jí stála po boku, až ji pohltí ochromující temnota tunelu. Déšť mezitím zesílil. Hodila jsem si batoh přes rameno a taky se rozběhla. Dina utíkala za mnou. Nevím, co nás to popadlo, ale najednou jsme se obě rozesmály. Možná nám v tu chvíli přišlo na mysl, že máme štěstí v hrsti. A tohle štěstí chutnalo po nezralých švestkách a prašném letním dešti, po dobrodružství a neznámém světě a mnoha dalších předzvěstech poprášených moučkovým cukrem.

Brusel 2019

Váhavě vstoupím do liduprázdného majestátního sálu s parketami položenými ve vzoru „rybí kost“, v zádech mám jarní světlo pozdního odpoledne. Ve stejném okamžiku se s bzučícím rozsvítí světla. Na místě usoudím, že mi světlo přijde vhod, a cítím úlevu. Její fotografie si přesně takové světlo žádají — tajuplné, skoro ostýchavé světlo, které vyzdvihne její dovednost, zdůrazní černobílé kontrasty, čistotu a strohost fotografií, jež nepotřebují nic křiklavého a které k pozorovateli promlouvají i z polostínu a dokážou vystupovat i z temnoty. Zhluboka se nadechnu. Zaujaly mě dvě obrovské a prolínající se prostory; ano, vskutku jde o retrospektivu. Řada jejích fotografií — včetně těch slavných a ikonických, ale i těch méně známých nebo doposud nezveřejněných — je shromážděna zde, v tomto zvláštním, kuriózním městě plném secesních domů a přeplněných kaváren a barů, ve městě, které se navzdory svému metropolitnímu postavení zdráhá hrát roli velkoměsta a místo toho si uchovává cosi útulného a takřka maloměstského.

Před lety jsem právě zde strávila mnoho lehkomyšlných a bezstarostných hodin. Dokonce jsem jednou navštívila i tuhle budovu, uznávaný a vyhlášený Palais des beaux-arts de Bruxelles, tehdy mě sem vzal Norin, promítali nějaký podivný asijský film, na který jsme se spolu dívali, neustále jsme se u toho hihňali a pak se opili

pěnivým belgickým pivem. Vzpomínky na město mě hřejí dodnes, jako sluníčko, které si můžu kdykoli podle potřeby rozsvítit. Norin a já jsme tehdy pracovali v suterénu Královského muzea a byli jsme pyšní, že své dovednosti můžeme předvést zde, v tomto prominentním stánku — ačkoli jsme byli začátečníci, svědčili nám Ensorovy karnevalové masky a my jsme byli šťastím bez sebe. Po práci jsme se ztratili v ruchu nočního města, vyprávěli si příběhy a nakonec se sblížili. Jak je to vlastně dávno? ptám se sama sebe, zatímco nábožně procházím dosud liduprázdnými prostory plnými fotografií, které tak důvěrně znám, které však na zdejším místě působí cize, tak jinak, že se ve mně vzedme zvláštní pocit žárlivosti, jako by tenhle prostor zpochybňoval můj bolestně intimní vztah k vystaveným snímkům, neboť za pouhou hodinu a kousek se oba sály zaplní davem vybraných hostů, vytvoří se dlouhá fronta návštěvníků, vyvolení, kteří na vernisáž byli pozváni, se budou zdravít a vzrušeně švitořit v nejrozličnějších jazycích, budou ochutnávat gruzínské víno a poslouchat zahajovací proslovy. A zahlédnu i dvě osoby, které mě — vedle mrtvých fotografií, kvůli nimž se zde sejdeme — nejvíce formovaly, ničily a vnášely do mého života štěstí i neštěstí. Dvě ženy, mající půlku života za sebou, které jsem neviděla už celé roky a které mě přesto pronásledují jako stín, ať jsem kdekoli.

Dál se procházím kolem snímků a snažím se s nimi nena-
vázat přímý oční kontakt, jen letmo zavadit o tváře ze své
minulosti, vyhnout se jim, ještě pořád mám možnost jim
uniknout, utéct, ano, možná bych se skutečně měla otočit na
podpatku, jít sem možná byla chyba, je to krok, který toho
ode mě vyžaduje příliš, je nad mé síly. Každý to pochopí,

můžu to vysvětlit i Anano, která nás sem všechny svolala, která nestrpěla výmluvy, která mě donutila nastoupit na let do Bruselu a zařídila mi VIP vstupenku, díky níž jsem do sálu vešla jako *special guest* celou hodinu před zahájením. Která mě v telefonu zapřísáhla: „Musíš přijet. Všechny tři musíte dorazit, žádnou výmluvu neberu.“

Možná bych z vernisáže ještě mohla odejít, převinout čas nazpátek, protože nevím, jestli všechno, co se na mě tohohle večera svalí jako lavina, zvládnu bez úhony. Tak dlouho jsem se rvala o pocit jistoty, takřka s vojenskou disciplínou jsem v sobě zapudila minulost, a teď kráčím sálem, v němž se hlasitě rozléhají moje kroky, procházím zdejšími předimenzovanými, nablýskanými prostory a všemožně se snažím zahnat vzpomínky, které na mě odevšad vyskakují jako hladoví vlci.

Ale copak tu nejsem nakonec proto, abych oslavila její odkaz? V praxi to znamená: musím se tomu vystavit. Nejsem jediná, kdo si to uvědomuje, vědí to i ony dvě, a proto jsme sem všechny přišly, navzdory veškerým pocitům křivdy a pochybám, aniž řešíme, co máme za sebou. Dlužíme to jí i sobě, musíme opětovné shledání vydržet — i všechny ostatní lidi, kteří kdysi bývali s námi. Kterí na nás shlížejí ze stěn a žádají si, abychom jim vzdaly hold. Je to ten pravý důvod, proč jsme dorazily samostatně? Aniž mám jistotu, předpokládám, že jsme do Bruselu všechny tři přicestovaly bez doprovodu — bez svých partnerů, bez dětí, bez přátel, kteří by nám opětovné shledání mohli usnadnit.

Ale zatím jsem tu jen já, ještě pořád mám možnost utéct. Co na tom, ať si mě klidně za mou zbabělost pomlouvají, copak na tom záleží, když je to moje jediná záchrana? Jenže pak pohledem spočinu na malém snímku v jednoduchém rámečku pod neuvěřitelně uzoučkou zářivkou. Proč ta fotka

visí tak osaměle na velké zdi, jako by osiřela? Kam dohlédnu, jsou ostatní snímky rozvěšené v sériích. A zatímco se k ní blížím, začne mi docházet její výjimečnost: je to jediná fotografie, na níž je samotná autorka, kterou však vyfotil někdo jiný. Ostatní snímky, které ji zachycují, jsou bez výjimky autoportréty: umělecky náročné, vyzývavé, až k nesnesení obnažující záběry, které svým způsobem voyeuristicky vynášejí na povrch její nitro. Jsem si jistá, že takových tu bude celá řada. Ten poměrně malý snímek však není uměleckým kouskem, dokonce ani z amatérského pohledu není příliš vydařený, přesto v sobě skrývá cosi, z čeho mi běhá mráz po zádech a na okamžik mě donutí zatajit dech.

Na fotografii jsme všechny čtyři, ukazuje verzi nás samých, verzi, z níž pocházíme, představuje něco jako počátek, vajíčko, z něhož jsme se vyklubaly. Nacházíme se na prahu života, na začátku přátelství, které si od nás nakonec vyžádá všechno, my o tom však zatím nic netušíme, neznáme karty, které nám život rozdal, partie ještě nezačala, zatím jsme volné, zatím můžeme chtít všechno a přát si cokoli.

Fotografie, která je něčím jako prologem k výstavě, nemá na rozdíl od ostatních snímků žádný chytlavý titulek, je jen velmi jednoduše označena místem a letopočtem: „Tbilisi 1987“. Zůstanu jako přikovaná, nemohu se pohnout, hlavu mi zaplaví obrazy, nemám jinou možnost, nechám se strhnout, nemá smysl bojovat s něčím, co se rovná síle přírody. Jsem bezmocná, najednou jsem znovu dítě, jsem dívka, která na mě shlíží ze snímku.

Čím déle si malý černobílý obrázek prohlížím, úplně sama v tomhle majestátním sále, tím jsem si jistější, že byl pořízen přesně v ten den, kdy jsme vnikly do botanické zahrady, v onom zvláštním okamžiku, kdy jsem poprvé v životě pocítila štěstí v hrsti, cítila jsem ho v břiše a na

řasách. Jen mě udivuje, proč byla na úvod vybrána právě tahle fotografie. Anano je jako autorčina sestra správčiny jejího odkazu a zároveň i konzultantkou výstavy, tak mi to před měsícem hrdě vykládala do telefonu. To ona o tom musela rozhodnout. Věděla snad o výjimečnosti toho dne? Vyprávěla jí o tom sestra?

Stejně podivná mi přijde skutečnost, že fotografii, jak jsem si právě vzpomněla, pořídil v našem bytě můj otec, který nás jinak nikdy nefotografoval, nanejvýš mě a bratra bral na obligátní fotografování do ateliéru. Toho dne nás však zahlédl pohromadě v kuchyni a z nějakého důvodu sáhl po fotoaparátu. Ale ne po matčině nenáviděné Leice, která v té době ležela v temném úkrytu v jeho pokoji; mohla to být stará zrcadlovka Lubitel nebo babiččina Smena, do níž někdo náhodou založil film.

Na obrázku jsme my čtyři onoho odpoledne při plánování dobrodružství, zahloubané do hovoru se nakláníme nad stolem, velice soustředěné, některé z nás se tváří trochu bojácně, zatímco Dina je nadšená, připravená k velké akci, k velké zkoušce odvahy. Otec se při pohledu na nás musel tak bavit, že neviděl jiné východisko než přerušit svou milovanou práci a zajít si pro fotoaparát.

Ira byla příliš rozumná, než aby ji něco takového napadlo, a Nene zase moc opatrná, ačkoli hodiny ve škole trávila neustálým sněním — o svobodě a o všem, co by si s ní počala, a hlavně o lásce, přehnaně romantické, přeslazené, filmové, střemhlavé lásce. Já nebyla ani jedno z toho, potácela jsem se někde mezi Dininou touhou po svobodě, Iřiným rozumem a Neniným sněním, a tak mi v dané konstelaci od začátku připadla role prostředníka, smírčí soudkyně, jako by bylo vždy na mně udržet přátelství v rovnováze.

Celý plán zosnovala Dina, polykačka ohně, jak jsem jí někdy říkala, ta, která si vysloužila nejvíc školních důtek, která každý trest, jež jí za prohřešky dospělí uložili, přijala bez mrknutí oka. Co jí bylo po napomenutích, po třídních schůzkách, na nichž byla její matka vystavena opovržlivým pohledům ostatních rodičů a od učitelky musela snášet hluboké povzdechy a kroucení hlavou? Tresty pocházely ze světa, který lidi přehledně dělil na poslušné a zlobivé, chytré a hloupé, dobré a špatné, přizpůsobivé a odlišné. V Dinině světě takové kategorie neexistovaly. V jejím pojetí se svět dělil jen na napínavý a nudný, zajímavý a nezajímavý, vzrušující a obyčejný. A pokud by jí někdo chtěl skutečně potrestat, musel by se řídit podle jejích měřítek a vymyslet si něco vhodného k jejím kategoriím, ale dospělí naštěstí do jejího světa neměli přístup, a tak jí nic ani nikdo nemohl ublížit. Za to, že Dina dokončila školu s přijatelným výsledkem, mohla podle mě vděčit pouze tomu, že ředitelka měla soucit s Dininou matkou, samoživitelkou. Před Dininou zvědavostí nebylo nic v bezpečí, zvědavost byla jejím motorem, kompasem, který neochvějně následovala. Všechno, co podněcovalo její fantazii, všechno, co působilo cize a přitažlivě, musela prozkoumat a rozkrýt, každou hranici bylo třeba překročit, každou bariéru prolomit. A síla, kterou při tom vyvinula, byla jako uragán, nedalo se jí odolat, strhla nás s sebou jako tornádo v Kansasu, které katapultovalo Dorotku a Tota do daleké Východní země Mlaskalů — *Čaroděj ze země Oz* kupodivu patřil mezi několik málo amerických dětských knih, které u nás nebyly označeny za „kapitalistický brak“, a tak byl k dostání.

Nejméně odolná proti jejímu tornádu jsem byla já. Byla jsem její nejvěrnější družkou, její nejloajálnější přítelkyně. Následovala bych jí do všech začarovaných krajin, až do

samotné země Oz a ještě mnohem dál. Ode dne, kdy jsme se seznámily, na mě působila nepřekonatelnou přitažlivostí, nakazila mě svou zvědavostí, byla mou chorobou. Ne že by mi chyběla touha nebo chuť něco podnikat a objevovat, že bych byla mimořádně hodná a poslušná, moje představitost byla taky veskrze bohatá. Dininy průzkumné výpravy však mířily mnohem dál, než bych se kdy bývala odhodlala sama.

Nápad, abychom šly do botanické zahrady, byl samozřejmě taky Dinin.

Naše čtveřice se se smíchem hnala tunelem, světlo z Dininy baterky blikalo v průchodu jako stroboskop a naše stíny pokřiveně tancovaly po vlhkých betonových stěnách. Mezi tbiliskými dětmi kolovaly o tunelu hrůzostrašné historky; údajně ho vybudovali za druhé světové války jako bunkr, když fašisti dosáhli Elbrusu. Tunel se zdál být nekonečný, ale naše holé nohy už překonaly strach a ozvěna našich hlasů nám odpovídala a povzbuzovala nás, abychom pokračovaly a nezastavovaly se, jinak by nám temnota a děsivé zvuky mohly znovu nahnat strach. Nejrozrušenější z nás byla Nene, žasla nad vlastní smělostí, její pronikavý, výbušný, nakažlivý smích se rozléhal a jako by tu nekonečnou prázdnotu kolem nás probouzel k životu. Smích nás unášel stále rychleji, stále uvolněněji a svobodněji, dokud jsme celé zadýchané, zpotené a hrdé nedosáhly druhého konce a nepadly do náruče letnímu dešti.

Kapky byly obrovské, za pár vteřin jsme měly promočnou uniformu, zástěru i vlasy, ale nám to nevadilo, chránil nás nečekaně horký červen i vlastní odvaha. Nene se svalila na zem a lapala po dechu. Ira se předklonila a položila si ruce na kolena, já se opřela o chladný východ z tunelu a vydýchávala se. Dina se však nezastavila, jako by jí nikdy nemohl dojít dech, jako by její plíce byly stvořené pro

nedosažitelné rychlosti a nekonečné vzdálenosti. Rozpřáhla ruce a vrhla se do záplavy deště, husté zeleně rostlin, teplého vzduchu a zpěvu vodopádu, který jsme už všechny slyšely.

„Pojďte, už tam skoro jsme, tak pojďte!“ zavolala na nás a přešla nám světlem baterky po tvářích.

„Počkej, dej mi chvílku... dej mi chvílku...“ oddechovala Nene a Ira zavrtěla hlavou, jako by se znovu rozčilovala nad nerozumem své kamarádky, která sem navzdory veškerému nebezpečí šla.

Naším cílem byl malý vodopád uprostřed zahrady. Vodní nádrž byla dostatečně hluboká, aby se do ní dalo skákat ze skály, a kluci do ní za letních dnů zkušeně metali salta. Doposud jsme je jen závistivě sledovaly, protože když jsme botanickou zahradu navštívily, byli s námi buď učitelé, kteří nás vzali na exkurzi, nebo pokladní, jež neustále dávala pozor, aby si nikdo nedovolil nic, co by ji mohlo stát místo.

Jakmile jsme popadly dech, vydaly jsme se, teď už obezřetněji, k vodopádu a ve skrovném měsíčním světle jsme se prodíraly hustě porostlou zahradou. Po tvářích, vlasech, oblečení a batozích nám stékal déšť, při každém kroku jsme měly pocit, že za sebou zanecháváme loužičky. Před sebou jsme neustále viděly probleskovat Dininu baterku a sem tam jsme zaslechly její nadšené výkřiky, jako by nás stále ještě musela lákat, přesvědčovat, abychom těch posledních pár kroků skutečně došly a nevzdaly se před koncem.

Ira vzala Nene za ruku, která nyní vypadala vyčerpaně a vyděšeně, jako by ji, jen co proběhla tmavým tunelem, rázem opustila veškerá odvaha. Kráčely vedle sebe jako dvě postarší dámy. Způsob, jakým Ira Nene za sebou táhla, mě hluboce dojal — to, jak na ni dávala pozor, dbala na její jemné nožky, aby o něco nezakoply, na něžné ruce, aby se

neškrábly o trčící větve, na malou, růžovoučkou, dobře staženou postavu, na dětsky hebkou pokožku, náznaky prsou, která se rýsovala pod školní uniformou; Ira a já jsme byly poslední s plochou hrudí, zatímco Dina a Nene se už začínaly proměňovat: Dina s nezájmem a udivující lhostejností, zato Nene s viditelnou hrdostí a radostí, že se stává ženou, s nádherným slámově žlutým copem, vodnatýma světle modrýma očima, které se ještě víc zalévaly při každé předvídatelné sentimentalitě. Na okamžik jsem se zastavila a nechala jim náskok, abych mohla nedotknutelnost jejich nerozlučnosti lépe obdivovat.

Dorazily jsme k mýtině, keře ustoupily louce poseté pestrými květy, po své levici jsme zahlédly malé jezírko, které si pod sebou vodopád během let vyhloubil, slyšely jsme neutuchající šumění, viděly proud vody řítící se z výšky a zůstaly stát jako přikované.

Rozhlédla jsem se po Dině, její baterka a batoh ležely opuštěné na břehu, po ní však nebylo ani stopy. Zavolala jsem na ni, ale šumění vodopádu můj hlas přehlušilo. Ira se ke mně připojila. Volaly jsme a volaly, až jsme najednou zaslechly z výšky Dinin jekot a vzhlédly za ním. Dokázala to, navzdory dešti a temnotě vylezla na skálu. Stála nad vodopádem, jako by ho dobyla, jako by se stala legitimní vládkyní tohoto místa.

„Jak se tam dostala?“ vyklouzlo Nene a Ira výmluvně zavrtěla hlavou. Dívala jsem se na Dinu a byla jsem úplně klidná, věděla jsem, že když to zvládla ona, dokážu to taky. Dovedla nás k cíli, a dokud jsem ji měla po svém boku, neměla jsem se čeho bát.

„Tak dělejte, pojdte nahoru!“ zakřičela na nás do temnoty a já si začala svlékat přilepené šaty, promočené boty a ponožky. V bílých bavlněných kalhotkách s nápisem „Freitag“,

kteřé mi otec přivezl v „týdenním balení“ z konference ve Varšavě, Praze nebo Sofii, jsem do prázdna zvedla svítící baterku, vtiskla ji Iře do ruky a požádala ji, aby mi svítila na cestu, a začala jsem šplhat po skále, v těch příšerných kalhotkách, které jsem nikdy nenasila tak, aby odpovídaly dnu v týdnu.

Bolely mě nohy, do pat se mi zařezávaly malé kamínky, ale před očima jsem měla jen Dininy natažené ruce, které na mě nahoře čekaly. Razila jsem si cestu, přidržovala se větví a výčnělků a postupovala vzhůru. Několikrát jsem uklouzla, srdce mi divoce bušilo, ale zase jsem se rychle vzpamatovala a zkoušela to dál. Paprsek baterky jen sporadicky svítil na místa, na která jsem si stoupala, cítila jsem Iřin a Nenin ustaraný pohled a přemáhala se, aby můj výstup působil nenáročně. Pak jsem spatřila Dininu ruku a s radostí se jí chytila. Vytáhla mě nahoru, postavila jsem se vedle ní. Mezitím si svlékla uniformu a boty a teď je se smíchem hodila dolů.

„Připravená?“ zeptala se mě a sevřela mou ruku ještě pevněji. Narovнала jsem se, přistoupila k ní, až se naše ramena dotkla — malá vystupující prsa s téměř bezbarvými bradavkami vypadala na jejím jinak tak známém těle jako cizí tělesa. Přikývla jsem a udělala krok vpřed. Nedívala jsem se dolů. Vzhlédla jsem. Obloha byla černá, ale mezi mraky jsem rozpoznala Velký vůz, o kterém mi otec často vyprávěl. Zdálo se, že souhvězdí je naší výpravě příznivě nakloněno. Zatahala jsem Dinu za ruku, prsty na nohou jsme osahaly nerovnou zem, předklonily jsme se, znovu se na sebe podívaly, ještě pevněji se chytily za ruce a vyskočily vpřed a hned nato se začaly řídit dolů.

Někdo mi poklepe na rameno, leknu se. Vůbec jsem neslyšela kroky. Cítím se, jako by mě někdo vytrhl z hlubokého

spánku. Vidím před sebou fotografii, potřebuju chvílku, abych si sesumírovala myšlenky a vzpomínky: odpoledne před skokem do vodopádu. Před svým skokem do svobody. Preludium.

„No ne... Tys dorazila!“

Anano mi padne kolem krku a já nevím, ve kterém časoprostoru jsem zůstala, visím kdesi mezi různými obdobími a nebo ve všech současně. Vypadá nádherně. Tak šťastně, září v prostých tmavomodrých letních šatech, které by mohly být po její matce — jsou to jednoduché zavinovací šaty, které její matka a starší sestra často nosily a vypadaly v nich jako císařovny. Na uších se jí houpají dva velké zlaté kruhy a na ústech je patrná slabá vrstva rtěnky, oči jí lemují jemné, živé vrásky, do divokých hnědých vlasů se jí přimíchalo trochu šedi, ale Anano vypadá pořád tak půvabně, přitažlivě, jako by nikdy neměla zestárnout, ale možná se na ni tak dívám jenom já, možná bude v tomto příběhu mladší sestrou navždy, protože jsem zůstala začarovaná v minulosti; přemýšlím, kdy jsem ji viděla naposledy. Víím, že se provdala za zámožného muže, který přišel k penězům během stavebního boomeru v Gruzii, a že má dvě děti, bydlí v domě někde na okraji Tbilisi, stará se o zahradu — aspoň tak mi to v telefonu vyprávěla její matka, a já si ji v takovém prostředí dokážu nádherně představit: jako šťastnou manželku a matku, jako bezstarostnou, veselou družku v moři květin. Ve městě má galerii, podporuje mladé umělce a od doby, kdy už na to její matka nemá sílu, se stará o odkaz své sestry. Anano, ta nejbystřejší a nejspolehlivější v rodině, která utrpěla nejmenší újmu, již život odškodnil za všechno, co si vzal od jejích příbuzných, za lásku a náklonnost, příležitosti, sebedůvěru a spravedlnost — ta dostala vše: perspektivu, normálnost a mír.

Ještě si musím zvyknout, že odkaz spravuje právě ona, protože černobílé fotografie její sestry, radikalita jejího rozhledu i osobnosti stojí v přímém protikladu k Ananině jemné povaze. Anano i přes svou vnímavost a intuici přenechala dílo kurátorům, odborníkům, a sama se nenápadně drží v pozadí, i to vím od její matky, a upřímně jí to v tuto chvíli přeju, její velký okamžik, který zanedlouho nastane a při němž si Anano v zástoupení své sestry vyslouží slávu. Ráda bych ji ještě chvíli objímala, ale pustím ji a všimnu si, že se z mojí přítomnosti neraduje o nic méně než já z její, bojuje s dojetím, které ji zaplavuje, se sentimentalitou, jež ji tolik odlišuje od její sestry. Držím její ruku ve své.

„Panebože, to snad není možné! Kdo by to byl řekl, že se setkáme zrovna v Bruselu? Není to šílené? *Deda* mi říkala, že ti za ni musím dát pusu. Určitě už jsi to slyšela, máma si zrovna před výstavou zlomila nohu a nemůže přijet. Keto, co na to říct, tahle výstava je naprosté šílenství, připravovali jsme ji přes dva roky a já jsem tak šťastná a cítím obrovskou úlevu, že jsme ji konečně mohli uspořádat. Poprosila jsem Iru a Nene, aby taky přišly dřív, abychom si před oficiálním zahájením mohly popovídat, ale nevím, kdy přesně dorazí. A mimochodem, po zahájení bude následovat velká párty, tak ne aby některou z vás napadlo, že se jen tak vytratíte, na zahradě bude spousta dobrého pití a hudby. Nemůžeme jí přece uspořádat retrospektivu bez oslavy, kterou si budou všichni ještě dlouho pamatovat...“

„Ano, máš naprostou pravdu,“ řeknu a snažím se odolat pokušení znovu pohlédnout na fotografii naší čtveřice. Anano si toho všimne a zasměje se.

„No není to poklad? Dlouho jsem přemýšlela, jakou fotku vaší čtveřice vybrat, a pak... Přijde mi, že tahle fotka vás nádherně vystihuje.“

„Je od táty. Byl to mimořádný den... Odkud tu fotku máš?“
„Přece od tebe, muselas ji kdysi dát sestře.“

Ale než stačím cokoli namítnout, nadšeně zvolá, že mě bezpodmínečně musí představit kurátorům, a táhne mě za ruku velkou halou, která se postupně začíná plnit návštěvníky.

Přistoupíme k vysoké Gruzínce v černém overalu a nenápadnému muži s nastupující pleší a brýlemi z rohoviny, kteří mě s přehnanou přátelskostí pozdraví.

„Keto Kipianiová osobně!“ zvolá podsaditý muž anglicky a natáhne ke mně ruku. Žena mě pozdraví gruzínsky a dá mi pusu na obě tváře.

„Konečně vás vidíme naživo, ale po všech fotkách vás a vašich kamarádek máme pocit, jako bychom vás už znali,“ dodá Gruzínka tentokrát anglicky.

„Přesně tak!“ podpoří ji muž.

„To jsou Thea a Mark, hrdinové zdejší retrospektivy,“ vysvětlí mi Anano s širokým úsměvem. „Mark je světově uznávaný odborník na fotografii, vede Muzeum fotografie v Rotterdamu, a Thea je renomovaná kunsthistorička se zaměřením na východní Evropu. V Tbilisi založila velkolepý festival fotografie, musíš na něj někdy přijet.“

Anano se v roli hostitelky očividně snaží, abychom se všichni cítili přinejmenším tak dobře jako ona. Zamyšleně se usměje a zdvořile přikývnu. Musím myslet na to, co prohlásila Gruzínka: *...ale po všech fotkách vás a vašich kamarádek máme pocit, jako bychom vás už znali...*

Samozřejmě: exponované jsme tu ažaž. Musím se připravit, že se tady setkám s řadou variací sebe sama, se stadii svého vývoje. Musím se připravit, že mě obejmě minulost. Musím se připravit, že pohlédnu do němých očí mrtvých.

Znovu cítím nutkání utéct, znovu trochu nervózně pošilhávám po východu, ještě mám čas, ještě můžu doběhnout do hotelu, popadnout kufřík a vyrazit prvním vlakem na letiště, nastoupit do letadla, vrátit se domů, do své malé, odlehlé oázy, posadit se na bujnou kvetoucí zahradu, otevřít si láhev vína a uniknout tomu všemu, uniknout blízcímu se tornádu, zůstat ušetřena.

Najednou však za sebou zaslechnu kroky, a ještě než se ohlédnu, vím, že je to Ira. Stala se z ní jiná žena, jiný člověk, z nás všech prošla zřejmě nejpozoruhodnější proměnou, ale kroky má pořád stejné — hlasité, rytmické, těžké kroky, kterými ohlašuje svůj příchod a zároveň udává tempo.

Připadá mi ještě vyšší, než si ji pamatuju, z její dětské postavy by nikdo nečekal, že se tak vytáhne, její rodiče byli spíše malého vzrůstu, a tak kdykoli ji po delší době spatřím, znovu mě její výška udiví. Má na sobě dokonale padnoucí kostým s jehlovým proužkem, který zdůrazňuje její chlapeckou vizáž, sako si kvůli teplu vysvlékla a přehodila přes ruku, přiléhavé bílé tričko podtrhuje trénovaný trup a impozantní bicepsy. Ira sport dříve považovala za hloupé mrhání časem, ale v průběhu let strávených v USA se na fitness stala závislou a zdá se, že do cvičení stále investuje mraky času, aby její tělesná schránka v ničem nezaostávala za mentální úrovní. Líbí se mi její účes, který pro sebe před lety objevila a který se od té doby stal její značkou, stejně jako nápadné, barevně variabilní značkové kostýmky, jež nosí jako uniformu. Krátký bob je na levé straně zřetelně kratší než na pravé a zátylek má vyholený. Podle očekávání na sobě nemá žádné šperky, jen trochu lesku na rtech. Elegantně za sebou po parketách táhne hliníkový kufřík, cílevědomě k nám dokráčí a rozpřáhne ruce. Nejdřív obejmje

Anano, pak pozdraví oba kurátory a představí se jim a nakonec své paže ovine i kolem mě. Ostatní tři se diskrétně vzdálí a nechají nás o samotě. Chvilí stojíme a pevně se držíme v náruči. Cítím její pánský parfém, který se k ní perfektně hodí, a poprvé od okamžiku, kdy jsem vstoupila do téhle budovy, pocítuju pohodlí a bezpečí, s tváří na lžíně krku. Předpokládám, že je nervózní, ale nikdy to na ní není poznat, a jako vždy obdivuju její sebejistotu, ten pracně vytvořený dojem, že je coby slovnatá advokátka ztělesněním úspěchu. Na rozdíl ode mě na ní nejsou znát ani žádné obavy z návratu k dávno zapuzené minulosti.

„Mám takovou radost...“ zamumlá a její hlas najednou zní trochu zlomeně, jako by se její sebejistota otřásla, což ve mně vyvolává pocit uspokojení — takže nejsem sama, kdo je z konfrontace s fotografiemi nervózní a zděšený, z toho, že budu vystavena na odiv a odhalena, že na mě stovky lidí budou upírat své senzacechtivé oči.

„Jsem tak ráda, žeš dorazila. Sama bych to neustála,“ prohodím a podivuju se nad svým výběrem slov.

„To zvládneme. Je to důležitý den pro všechny z nás.“

„Přijde i Nene?“

Pořád nemůžu uvěřit, že Nene, po tom všem, co se přihodilo, za pár minut vstoupí do sálu a pustí se společně s námi do zdejšího experimentu. Nene, která z nás zaplatila zřejmě tu nejvyšší cenu, která byla ponechána ve štychu a znovu a znovu zažívala zradu. Ta, která se tolik let vyhýbala jakémukoli kontaktu s Irou. A teď by za vším měla udělat tlustou čáru a jen tak nastoupit na palubu? Do poslední chvíle budu na pochybách.

„Přijde. Jsem si tím jistá,“ prohlásí Ira s obvyklou sebejistotou a trochu ustoupí. „Ukaž se. Vypadáš dobře.“

„Ale prosím tě, skoro jsem nespala, a navíc jsem do sebe nedostala ani sousto, takže jsem úplně vyřízená, vůbec ne-
tuším, jak dnešní večer zvládnou...“

„No tak, jen se nedělej!“

Její úsečné napomenutí mě okamžitě rozčilí. I to je pro ni typické: je zvyklá přikazovat, manipulovat, dospět k žádoucímu soudu.

„Já se nedělám, jen mi z toho všeho není dobře.“

„To mě mrzí,“ opáčí a zpříma na mě pohlédne. „Vím, že pro tebe je to obzvláště těžké. Sama jsem nervózní. Vždyt... je to zatím její největší výstava a přijdou všichni. Ale víš, že tvoje neúčast by byla neomluvitelná. Nikdy by sis to neodpustila. A mimochodem, já taky ne.“

Mrkne na mě.

„Napadlo tě, že tu taky budeme za výstavní exponáty?“
zeptám se jí.

„Samozřejmě, ty sis snad myslela, že snímky, na kterých jsme, vystavili jen z jakési idiotské piety?“

Ira i Nene na naše společné portréty odjakživa nahlížely jinak než já. Trochu exhibicionisticky založená Nene a mimořádným egem obdařená Ira si s viditelnou hrdostí užívají, že se staly součástí Dinina umění a že byly na těchto černobílých snímcích zvěčněny. Na rozdíl ode mě navštívily i řadu jiných výstav v Gruzii nebo v cizině a při tom pečlivě dbaly na to, aby se nepotkaly, a Nene sem tam o své neobyčejné kamarádce dokonce pronáší proslovy a poskytuje rozhovory.

Já jsem ale nechtěla nic vysvětlovat, a okolnímu světu už vůbec ne. Vzpomínky, které mě k Dininým fotografiím poutají, jsou úplně jiné než interpretace, které jim přikládá umělecký svět — nikdy v životě by mě nenapadlo sdílet je s cizími lidmi. A teď jsem součástí jejího umění stejně

jako Ira a Nene. Moje stranění se má veskrze sobecké, sebeobránné důvody; byl by totiž zločin, kdybych její umění svými výroky jakkoli poškodila. Já, která ve svém životě sama sloužím cizím obrazům, bych to měla až moc dobře vědět.

Ira je ponořená do živého rozhovoru s Anano. Pohledem bloudím kolem a všimnu si dalšího snímku a pak náměsíčně, jako by přitahována zpěvem Sirén, vykročím k fotce, již neznám, vidím ji poprvé a chci vědět, z kterého tvůrčího období pochází, protože všechny ostatní fotky znám, skoro u každé vím, kdy a kde vznikla, jaká nálada při ní panovala, o jakou událost šlo, jaké ublížení, nebo jaká radost se za ní skrývá. Tenhle snímek mi však nic neříká, přitom všechno na něm poznávám, všechno je mi tak povědomé, přijde mi, jako bych spadla do kopřiv a páčila mě kůže.

Na snímku je náš dvůr, naše byty jsou vidět z ptačí perspektivy, z výšky a dálky působí spolu s třepotajícím se prádlem, malou zahrádkou s věčně kapajícím kohoutkem, houpačkou, granátovníkem a morušemi malinkatě. Kvůli fotce musela vylézt na střechu. Jak měla ve zvyku, nezalekla se žádných překážek a našla si způsob, jak prozkoumat jí tak známé místo z úplně nové perspektivy.

Dvůr

Dvůr byl vesmírem našich dětských dnů, nacházel se v té nejkopcovitější a nejbarevnější čtvrti ze všech tbiliských městských částí. „Čtvrť Sololaki vděčí za svou existenci pramenům okolních kopců, které jsou bohaté na vodu a díky nimž se kdysi křivolaká oblast v průběhu staletí proměnila v žádanou a pestrobarevnou část.“ Prohlížím si fotografii a slyším otcův hlas, který mi o naší čtvrti často a hodně vyprávěl, když jsem se s ním ještě vodila za ruku jejími úzkými uličkami. „Za arabské nadvlády bylo zapotřebí hodně vody na zalévání pevnostních zahrad, a tak vybudovali kanál, který ji odváděl z kopců Sololaki do údolí. Když se později ujali vlády Turci, využívali tuto vodu také. Voda se turecky řekne *su*, a tak tohle turecké slovo doputovalo do gruzínského názvu městské části, přičemž z U se stalo O. V devatenáctém století se v oblasti usadila řada bohatých Gruzínců, kteří si zde založili zahrady, v nichž voda sehrála rozhodující roli. Tak se čtvrť Sololaki proměnila v prestižní část města a její dlážděné ulice brzy zdobila spousta půvabných vil s vitrážovými okny a malebnými dřevěnými balkony.“

Když mě po narození donesli do stinného a neustále vlhkého bytu ve Viničné ulici s číslem popisným 12, která se nacházela mezi dlouhou Andělskou ulicí a Tonetiho náměstím, vysoce postavení funkcionáři komunistické strany

už bydleli v jiných čtvrtích a kdysi honosné sololakijské vily byly dávno zabavené a přestavěné státem. Obyvatelé nyní žili na takzvaných tbiliských dvorech. Opět slyším v hlavě otcův monotónní, uklidňující hlas: „Kvůli všeobecnému nedostatku bytů přebývala na zdejších dvorech řada rodin a život se stále více přesouval ven, takže zde bylo velmi hlučno. A protože to bylo období italských neorealistických filmů, lidé si tento hluk začali spojovat s Itálií. Tak se z tbiliských dvorů staly dvory italské.“

Vidím ty dvory před sebou, procházím dlážděnými ulicemi a zahnu do Viničné, kde započal můj život. Čtvrť mi tehdy nahrazovala celý svět. Bloudím tu v představách podél botanické zahrady, kostela Otce Kříže a Andělskou ulicí, v níž se nacházela naše škola, k vrchním svahům Mtacmindy se zubačkou, k televizní věži a zábavnímu parku, ke kopcům do Okrokany, řadou začarovaných uliček a po dřevěných schodech uprostřed vinné révy, která obrůstá balkony, a malými křivolakými uličkami, přes impozantní Leninovo náměstí k radnici, mezi dotěrnými drbnami i muži, kteří věčně myjí své kamazy, mezi třepotajícím se prádlem a malými kašnami — v těchto místech se odehrávaly všechny moje tragédie i komedie, tam jsem si osahávala život, zde jsem prožívala zhroucení světa, nevěřicně, s vytřeštěným očima a smrtelnou hrůzou v hrudi.

Před sebou vidím náš čtvercový dvůr. Dva protější domy, mezi nimi oplocenou zahrádku, po pravici dvoupatrový kamenný domek na dřevěných kůlech, který byl přistavěn později a méně barevný a krásný stál poněkud ztraceně, jako by sem na kuřích nožkách doputoval z ruské pohádky.

Na rozdíl od československých nebo rakouských pavlačových domů jsme se do bytů mohli dostat nejen z ulice a po lomeném dřevěném schodišti, ale i ze dvora po křivých

vstupních schodech a pak po točitém schodišti. Bytové jednotky byly spojené dřevěným podloubím. Zatímco náš dům byl třípatrový a s nejzdobnější klenbou, protější cihlový dům byl postaven teprve na přelomu století a byl nejpevnější stavbou dvoru, porostlý břechtanem, dvoupatrový, s kovovými balkony s květinovými dekoracemi.

Vlastní život obyvatel tří domů se odehrával v podloubí nebo na dvoře. Hrály se tam vrhcáby či domino, vyměňovaly se recepty, skladovaly se tam zavařeniny a odkládaly dětské hračky, vyměňovaly se bylinky za mouku, probíraly se nemoci, řešily se manželské krize a rozkrývaly milostné poměry. Skoro všechny vstupní dveře byly prosklené, aby bylo všem obyvatelům dvora hned jasné, že jakékoli soukromí je iluzí. Vždy se našel soused trpící nespavostí, který zaregistroval každý příchod i odchod nezávisle na denní době, jemuž neušla žádná hádka a který uměl okomentovat každé vášnivé usmíření. Dvůr byl organismus a jednotlivé bytové jednotky tvořily jeho orgány, které byly vzájemně propojené a všechny nezbytné k udržení těla při životě. Teprve později jsem začala tušit, že komunisti při přidělování bytů dbali na to, aby zdejší mikrokosmos osídlili lidmi s rozličnými profesemi, kteří si mohli navzájem vypomáhat a stát zatežovali co nejméně: pokud někdo onemocněl, bylo o něj postaráno na dvoře, pokud někdo potřeboval punčochy, které se prodávaly jen pod pultem, vyřešili si to obyvatelé dvora rovněž mezi sebou, a pokud si někdo chtěl koupit lepší vysvědčení, aby mohl studovat na univerzitě, i to se vyřídilo mezi sousedy. Dvůr byl státem ve státě. Na první pohled se zdál být příkladně socialistický: všichni si byli rovni, měli stejná práva bez ohledu na etnickou příslušnost a pohlaví, ovšem i v tomhle případě to byla jen iluze. Ve skutečnosti měl v tomhle konstruktú každý svoje místo a každý znal

svá privilegia. A tak by arménského ševce Artoma nikdy ani ve snu nenapadlo, aby se ucházel o Gruzínku z rodiny akademiků, a stejně tak by rodina továrníků Tatišviliových k sobě domů nepozvala kurdskou rodinu odnaproti.

Dokonce i my, děti ze dvora ve Viničné 12, jsme tyto nepsané zákony přijaly za své, aniž jsme si je uvědomovaly. Prostě jsme napodobovaly dospělé, přičemž skutečnost, že jsme Kurda Tarika nechaly hrát si s námi na schovávanou nebo nebe—peklo—ráj, ačkoli nám bylo vtloukáno do hlavy, že je špindíra, špatně se učí, jí své soply a žvýká odhozené žvýkačky, pramenila jen a jen z toho, že nám bylo příjemné tolerovat ve své blízkosti někoho takového. I to totiž patřilo ke zvláštnostem našeho dvora, naší čtvrti a možná i našeho města: my všichni jsme chtěli být za všech okolností oblíbení a věděli jsme, že ochranou slabšího si v našem multikulturním městě, které už staletí koexistovalo s *cizinci*, získáme uznání. Byli jsme přece velmi pohostinní a tolerantní sousedé, kteří by nikomu nezkrřivili ani vlásek na hlavě, všechny jsme k sobě zvali, obsluhovali je a usmívali se na ně, ale jen co sousedé odešli, s úlevou jsme si oddechli a ohrnovali nos nad jejich způsoby a humpoláctvím. Všichni ostatní bývali vždy o něco horší a hrubší, o něco hloupější a asociálnější než my.

Náš byt získala po rehabilitaci své rodiny babička z otčovy strany, které jsme říkali první *babuda*. Měl vysoké stropy a vlhké zdi, zdobené balkony obrácené do ulice a kapající koutky, proti kterým byl každý údržbář bezmocný. Vyrosl tu můj otec a sem si přivedl mou matku, která odešla z Moskvy. Sem přinesli i mého bratra a o pět let později i mě, poté co jsme poprvé spatřili světlo světa ve studeném porodním sále kdesi u nádraží. Můj pokoj — mé malinké improvizované království — byl ověšen plakáty z drahých „zahranič-

ních filmových magazínů“ splašených na černém trhu. Jako děti jsme s bratrem sdíleli krásný, o něco větší pokoj, ve kterém jsme sváděli polštářové bitvy a plnili zkoušky odvahy, ale postupem času nám začal být těsný, a tak mě přesunuli do komůrky vedle kuchyně — někdejší spižírny. Nijak zvlášť se mi nezamlouvala, ale aspoň jsem dopadla lépe než první *babuda* a druhá *babuda* (tedy babička z matčiny strany), které spolu sdílely obývací pokoj, v němž přijímaly studenty a překládaly knihy — a stejně jako v obdobích příměří se o něj musely dělit i při nejhorších střetech — a jenž se každý večer s velkou námahou, šoupáním a taháním změnil v ložnici.

Loubí v druhém patře nepatřilo jen k našemu bytu, ale i k bytu Nadi Alexandrovny, osamělé, bezdětné vdovy, o níž jsme si nedokázali představit, že bývala mladá, a která se kdysi dopustila fatální chyby, když se během studií na moskevské Lomonosově univerzitě zamilovala do gruzínského učitele hry na kytaru. Ztratila hlavu a odcestovala za ním do jeho legendami opředené vlasti, kterou řada jejích krajanů opěvovala v básních. Jen co bouřlivá láska vyprchala a bezhlavá vášeň opadla, učitel kytary nakvartýroval svou ruskou trofej ke své starší sestře a na celé týdny mizel v náručí jiných dam. Nadina láska však byla zřejmě houževnatější a neotřesitelnější než láska jejího muže, neboť mu zachovala věrnost po celý jeho život i po něm a pro jeho neomluvitelné chování si pokaždé našla nějakou omluvu. Když se dvěma ženami zplodil nemanželské děti a sem tam si je bral domů, Nadě přišlo, že si to její „ubohý muž“ zaslouží, protože sama kvůli závažné nemoci v dětství žádné mít nemohla. Věčný flamendr musel svou křehkou a éterickou ženu odškodňovat něčím zásadním, jinak se její až přihloupě obětavá láska nedala vysvětlit. Po smrti kytaristy neprovdané sestry a po jeho skonání na cirhózu jater

zůstal Nadě tmavý, vlhký dvoupokojový byt včetně pokojových rostlin a koček — a ruština, kterou až do smrti nikdy nevyměnila za gruzínštinu, stejně jako si nikdy nenechala ujít, aby nás děti obdarovávala nugátovými a rakytníkovými bonbony.

Dodnes nevím, proč si od ní *babudy* držely odstup, sice se k ní chovaly přátelsky, sem tam jí půjčily mouku, kypřicí prášek nebo vajíčka, ale určitá nedůvěra v nich přesto přetrvávala. Nejspíš to pramenilo z toho, že si obě ještě až moc dobře pamatovaly na jejího muže a její „nečestný“ život po jeho boku a nemohly jí odpustit tuhle ženskou oddanost, jež hraničila s takřka náboženskou obětavostí. A ačkoli měly hodně společného — i Nadin život byl zasvěcený literatuře a vznešeným veršům —, přítelkyně se z nich nestaly, a tak Naďa Alexandrovna zůstala až do smrti pouhou sousedkou, již zvaly jen na velké oslavy a které o Velikonocích nosily červená vejce a *pasku*.

V patře pod ní, v prvním poschodí, bydleli Basiliovi. Co se s nimi asi stalo? S objemnou Nani, prodavačkou na vedlejší úvazek v městském konzumu kdesi na druhém břehu řeky, která se na plný úvazek živila šmelinou na černém trhu, a nejmazanější ženou na celém dvoře (nemohla se s ní měřit dokonce ani Iřina matka). Vzpomínám si na barevnou zástěru, kterou měla neustále na sobě. Uměla obchodovat s čímkoli a kýmkoli: když ji někdo poprosil o trochu soli, vzápětí chtěla protihodnotou půl kilo rýže. Každého dokázala přemluvit, aby si něco koupil, a nejvíc ze všech ji poslouchaly ženy na dvoře, které trpělivě snášely její špatné nálady a hrubost, protože za příslušný obnos jim Nani dokázala sehnat cokoli, po čem jejich srdce toužilo a co v sovětském státě nebylo k mání: od lístků do kina na uzavřené filmové promítání až po československé spodní

prádlo. Z jejího manžela Tariela byla většinou vidět jen jeho impozantně chlupatá záda, protože i ve volném čase se neúnavně činil na svém kamazu, který byl ke zlosti všech dětí vždy zaparkovaný na dvoře a překážel jim při hrách. Jejich jediný syn Beso nezdědil talent ani po otci, ani po matce; byl to pomalý kumpán, líný a zahálčivý, který se neustále škrábal v rozkroku a už od útlého dětství projevoval mimořádnou zvidavost ve všem, co se týkalo sexu.

Sdíleli Basiliovi zeď se Zizo? Ano, určitě to tak muselo být, protože později si příbytek této staré dámy zabrala Iřina rodina, Žordaniovi, a tím se zadělalo na první velký skandál na dvoře. Nikdy jsem Zizo neměla ráda, ale musela jsem si od ní nechat všechno líbit, alespoň tak to do mě i ostatních dětí ze dvora všichni hustili. Tahle stará osamělá dáma s příšerným kloboučkem na hlavě a neustále nařikavým tónem hlasu totiž před lety přišla při autonehodě o jediného syna a tato ztráta ji v očích dvorního společenství propůjčila status mučednice. Směla to, co ostatní nesměli: klít, kibicovat a samozřejmě naříkat. Ze svého dvoupokojového bytu později přenechala jeden pokoj Iřině matce Giuli. Určitě si však tehdy neuvědomila, že si tím zamezí přístup do bytu přes schodiště a odsoudí se k věčnému nadávání a vzdychání cestou po točitém schodišti.

Celé přízemí patřilo Tatišviliovým a jejich prostornému bytu, této skoro bezpříkladně vzorné rodině, k níž se navzdory její přehnané pohostinnosti, srdečnosti a mimořádnému kuchařskému umění paní Tatišviliové přistupovalo s nedůvěrou. Odmítnutí přicházelo zejména od zástupců dvorní inteligence a bylo zapříčiněno povoláním, které kdysi vykonával otec rodiny Davit, jemuž se neřeklo jinak než *cechovik*, což bylo slovo, jehož význam jsem pochopila až o mnoho let později — byl to sovětský termín pro státem zapříčiněnou

prohnilost a zkorumpovanost. Tito lidé byli „kapitalistickými prasaty“ sovětské éry a trnem v oku všem „čestným“ lidem. Rodina Tatišviliových byla navíc až příliš *dokonalá*, a tak se všichni všemožně snažili, aby na této vzorové rodině nějaké chyby a problémy našli.

Anna Tatišviliová seděla o dvě lavice přede mnou a byla neoficiální třídní princeznou, kráskou a třídní premiantkou, dokud Ira nezpochybnila aspoň ten její poslední status. Její bratr Oto, rodinný princ, byl tak trochu sadista. Nezávidím ho, dodnes je mi nepříjemné na něj jen pomyslet. Stále je na útěku. Jak jen se svou vinou dokáže žít?

Už jako dítě projevoval jisté zvláštní sklony, ale nikdo se nad tím příliš nepozastavoval, protože to za něj rodiče vždy nějak vyžehlili. Neříkalo se tenkrát, že je to „zvláštní chlapec“, který jen vyžaduje hodně trpělivosti? Jen jednou, když utopil kočku Nadi Alexandrovny v kádi pod kohoutkem na dvoře — svědkem mučení byl malý Tarik, který nám o tom vyprávěl —, zdánlivě nekonečná trpělivost přetekla a lidé mu předpověděli, že „roste pro kriminál“. Měli pravdu.

Domek na kůlech vpravo — i v tomto případě šlo o nepsaný zákon — odjakživa obývali ztroskotanci a outsideři. Tento zákon postavilo na hlavu až nastěhování Liky Pirveliové a jejich dvou dcer. Do té doby tam bydlel jen arménský švec Artom, jehož opustila manželka i s dětmi kvůli jeho nadměrné lásce k alkoholu, a kurdská rodina, kterou jsem v dětství považovala za bezejmennou, protože je nikdo neoslovoval křestním jménem ani příjmením, ale vždy jen „Kurdové“. Nepracoval jejich otec v sirných lázních, nebo si to pletu? Měla bych se zeptat Iry, ta má fenomenální paměť, bude to vědět. Starší děti kurdské rodiny, celkem jich bylo pět nebo

šest, se už všechny odstěhovaly a některé z nich zakotvily v manželství. Tarik, nejmladší z nich, se rodičům narodil, když už byli ve vysokém věku, a na dvoře se šušovalo, že se narodil neplánovaně. Tarik s brýlemi se skly tlustými jako popelník, za kterými jeho oči vypadaly jako malé puntíky, byl mimořádně milý a zdvořilý chlapec, o němž se zcela neprávem vyprávěly nejrůznější nesmysly, což mu přijetí mezi ostatní děti zrovna neusnadňovalo. Přesto byl vždycky poblíž a za každého ročního období ho bylo možné vidět, jak si hraje na dvoře. Tarik miloval zvířata, pojmenoval všechny pouliční kočky a krmil je dobrotami, které čmajzl rodičům nebo sousedům. Nevím, jestli ho jeho matka tolik zbožňovala proto, že se jim poštěstil tak nečekaně a tak pozdě, nebo proto, že to v životě neměl jednoduché, ale zahrnovala ho láskou tak horlivě, že Tarikovi určitě stála v cestě přinejmenším stejně jako všechny ty hloupé fámy o něm. Tarik, ano, Tarik, seizmograf nadcházejícího neštěstí, posel zkázy, který ohlásil konec našeho dětství.

Putuju pohledem dál po snímku našeho dvora, na protilehlou stranu k domu z červených pálených cihel. Byty v červeném domě měly pevnější konstrukci, byly krásnější, bezpečnější, obyvatelé červeného domu byli základními kameny dvora, kterým byla prokazována zvláštní úcta. Navíc tam na každém poschodí nebydlelo několik rodin jako u nás, nýbrž vesměs jen dvě — nebo lépe řečeno jedna rodina a strýc Givi, jehož jméno vyvolávalo bezbřehý obdiv téměř všech obyvatel (zvláště těch starších), většinou doprovázený lítostivým pokyvováním hlavou.

Strýc Givi... musím se usmát a nechat si to jméno rozpustit na jazyku, na kterém se za okamžik usídli chutě dětství, aroma smetanové zmrzliny, pohanky, rakytníkových

bonbonů a estragonové limonády. Zdálo se, že strýc Givi bydlel v červeném domě odjakživa, už od carských dob, před všemi revolucemi a před bolševiky. V létě i v zimě měl okna dokořán a z jeho bytu se ozývala klasická hudba. Byl považován za hrdinu druhé světové války, kterého zdobilo několik medailí za statečnost; prý se dostal až do Berlína, byl generálem ve výslužbě a vášnivým klavíristou — a samoukem, dodávalo se většinou s úctou. Člověk mimořádného charakteru, tak ho označovaly obě *babudy*, a já obě podzírám, že byly do vysokého, vyzáblého muže s povislými rameny a kolébavou chůzí zamilované.

Zejména Eter, první *babuda*, která byla pedantštější a přísnější než druhá *babuda* a u níž jsem si vůbec nedokázala představit, že by byla schopná jakýchkoli romantických citů, jen co se hovor stočil na strýčka Giviho, ihned zněhněla, a kdoví, možná by se jí bývalo podařilo získat si jeho srdce a ustavičně si s ním povídat o vznešenosti hudby a německého jazyka, kdyby v tom nebyl háček, nepřekonatelná překážka, která jí o vážném vztahu s ním uvažovat znemožňovala: strýc Givi byl přesvědčený stalinista, a dokonce ani po odsouzení Stalinova kultu nesundal ze zdi jeho portrét, pod kterým měl vždycky postavenou vázu s čerstvými květinami.

Ano, tento galantní, bezdětný vdovec, který pobíral veteránskou rentu a měl slabost pro Bacha a šachy, zbožňoval masového vraha, jenž Eter zničil život i budoucnost. Kdykoli se v Giviho očích začaly věci ubírat nebezpečným směrem, povolal na pomoc jednu z myšlenek „ocelového muže“. „Kdyby jen viděl, kam se to všechno řítí!“ vzdychal, když si ráno u otevřeného okna četl noviny nebo poslouchal zprávy v rozhlasu. „Zjednal by pořádek železnou rukou.“ Podobné výroky nebránily většině postarším dam ze sousedství, aby se

rozplývaly nad jeho vybranými způsoby a šviháckým stylem oblékání, kromě toho s očividným dojetím horovaly pro jeho bezbřehou, *srdcervoucí* lásku k manželce, která bohužel tak brzy zemřela. Taková láska, taková oddanost, taková něha! A zatímco jim vlhly oči a ústa se protahovala do roztoužené linky, tušily, že by — aniž si to možná samy připustily — chtěly být na místě nesmrtelné Julie, které nebylo dopřáno zestárnout a zplodit s Givim potomky.

Mluvil poněkud vyumělkovaně a staromódně, nás děti tím vždycky rozesmál a někdy jsme mu pod všelijakými hloupými záminkami zvonily na dveře, abychom se s ním daly do řeči a vyslechly si jeho překomplikované věty. „Jaro nám na dvoře rozkvetlo v pastelových tónech, jen se podívejte, vy nevinná stvoření,“ řekl nám jednou mezi řečí a my vyprskly smíchy, jen co zmizel za dřevěnými dveřmi. „Přeji vám všem rok plný srdečných záležitostí, které se vyvinou k vaší největší spokojenosti,“ pozdravil nás jednou na Nový rok a my si pak tato slova celé dny opakovaly a nemohly se udržet smíchy. A hned musím pomyslet na den, kdy přede mě položil starý sešit...

Zajímalo by mě, která z *babud* přišla na tu senzační myšlenku, že se mě a mého bratra pokusí takřka nadlidským přesvědčovacím výkonem přemluvit, abychom si od strýce Giviho nechali vyprávět o klasické hudbě. U Ratiho samozřejmě neuspěla, brácha křičel jako tur, že se nehodlá stát terčem posměchu celého okolí coby mamčin mazánek, ale mně se jí vzepřít nepodařilo, a tak jsem za jejím idolem několikrát skutečně zašla, aby se mi dostalo vysokého hudebního vzdělání. Pravděpodobně bych bývala musela poslouchat přednášky o Bachových etudách nebo Šostakovičově *Sedmé symfonii*, které strýc Givi kvůli svým vzpomínkám na válku obzvláště oceňoval, ještě mnohem déle, ale

nakonec se mojí záchranou stal překvapivě samotný strýc Givi.

Při jedné své přednášce náhle vyskočil, aby si ze zadní místnosti přinesl nějaké notové sešity, a tak jsem využila příležitosti a ponořená do myšlenek jsem sáhla po ubrousku, který ležel na štosu novin na stole, a začala na něj kreslit. Jako obvykle jsem kreslila nepřítomná duchem, aniž jsem měla v plánu cokoli konkrétního, zatímco se jeho hlas v pozadí začal rozplývat. Byla jsem natolik zabraná do své oblíbené činnosti, že jsem si nejprve vůbec nevšimla, že stojí za mnou. Zarazil se, já se lekla a tužka mi vyklouzla z ruky.

„Promiňte, omlouvám se,“ zamumlala jsem a snažila se ubrousek schovat.

„Ne, ne, počkejte, ukažte mi to, vypadá to zajímavě.“

Když si teď na tu scénu vzpomenu, dochází mi, že vykládám úplně každému, a musím pomyslet i na to, jak moc se nám dětem takhle výstřednost líbila a jak jsme se díky jeho oslovení hned cítily důležitější.

Váhavě jsem k němu ubrousek přisunula. Teprve když jsem se na něj podívala pozorněji, uvědomila jsem si, co nebo spíš koho jsem se pokoušela nakreslit, a v tu ránu jsem zrudla. Letnými tahy jsem načrtla Givihovo aristokratické rysy, jeho dlouhý orlí nos a poněkud ustupující bradu. Vzal obrázek do ruky a přiblížil si ho těsně k očím, neměl brýle a zřejmě nechtěl přehlédnout žádný detail.

„To není špatné, mladá dámo, to vůbec není špatné. Kreslíte pravidelně?“

„Občas,“ odpověděla jsem nesměle.

„Dáváte přednost portrétům?“

Nechápala jsem, o co mu jde, a pokrčila jsem rameny.

„Myslel jsem tím, zda dáváte přednost figurální kresbě, nebo se věnujete spíše lidské tváři?“

„To nevím. Kreslím všechno, co mi přijde zajímavé.“

„Ach, v tom případě se cítím poctěn. Rozhodně byste v tom měla pokračovat,“ dodal, stále zabraný do kresby. „Možná z vás jednou bude druhý Kramskoj.“

Zalichotilo mi to a byla jsem šťastím bez sebe, jelikož jsem projednou věděla, o kom mluví. Každou domácnost mého dětství zdobila reprodukce Kramského „Neznámé“ anebo aspoň portrét „Dívky s broskvemi“ od Serova, jejíž podobizna, v tomto případě otištěná jen na pohlednici, stála v knihovně opřená o hřbety knih a Dina o ní vždycky říkala, že vypadá jako já.

Strýc Givi si „Neznámou“ v pozlaceném rámu pověsil na stejnou zeď, kterou zdobil i obrovský Stalinův portrét. Nalevo od „Neznámé“ visela černobílá fotografie jeho předčasně zesnulé ženy, která se svým stydlivým pohledem, líbezně svázanými vlasy a norkovým límcem vypadala, jako by pocházela z jiného století.

„Nechcete tu kresbu dokončit?“ vyzval mě. „Dojdu pro pořádný papír a vy ten portrét nakreslíte, dobrá? Etudy mohou počkat,“ dodal ještě, jako by mi tím chtěl úkol usnadnit.

Navzdory znejistění jsem přisvědčila, protože se mi kreslení zamlouvalo více než poslouchání nekonečných přednášek o hudbě. Donesl mi starý zažloutlý skicák a položil ho přede mě. Sáhla jsem po tužce a doufala, že strýc Givi vstane a nechá mě o samotě, ale netroufala jsem si ho o to požádat. Zdálo se, že je pyšný na to, že mi nečekaně stojí modelem, i když jsem byla jen malá holka. Vynaložila jsem veškeré úsilí, podrobněji si prohlédla jeho rysy a začala je precizněji kreslit. Měl krásné oči, na ty jsem se chtěla zaměřit, měly by tvořit těžiště portrétu. Byly křišťálově čisté, živé, jako by z nich pramenilo věčné mládí, protože ve srovnání se zbytkem jeho obličeje působily zvláště mladě.

Na okamžik čas zhoustl, zvuky náhle utichly, dokonce i tikání nástěnných hodin se rozplynulo, svět, okolí, všechno se utlumilo a zklidnilo. Cítila jsem, jak mi na pažích naskakuje husí kůže, skoro jsem to soustředění nemohla vydržet, ale zároveň jsem tušila, že tato chvíle je mimořádná, a nechtěla jsem promeškat žádné pohnutí, žádný, byť jen malinký impulz. Zdálo se, že i strýc Givi zatajil dech, jako by se i on nacházel na magickém místě, v němž vše existovalo a zároveň nemělo žádný význam.

Na tento okamžik budu vždy vzpomínat s vděčností, na tohoto zvláštního muže, který mi odhalil moc, jež ve mně vzezla a která mi měla sloužit jako životní kompas. A přesto se při té vzpomínce cítím olověně těžká, protože nic mě nedokáže rozesmutnit víc, kvůli ničemu neztrácím pevnou půdu pod nohama tolik jako při myšlence, že jsem tento kompas jednoho pošmourného únorového odpoledne kdysi dávno v zoologické zahradě vedle výběhu opic vyměnila za holé přežití a od té doby ho už nikdy nezískala zpátky.

Nevěděla jsem, jak dlouho jsme tam tak seděli, jestli celou věčnost, nebo jen pět minut. Třesoucí se rukou jsem mu kresbu podala.

„Máte talent, mladá dámo, máte talent. A myslím, že váš talent nespočívá v hudbě, ale v kreslení, tomu byste se měla vážně věnovat,“ prohlásil tiše a tentokrát si nasadil brýle na čtení, aby si mohl kresbu lépe prohlédnout. Dlouho tam seděl bez hnutí a já bych dala cokoli za to, abych se dozvěděla, co se mu v té chvíli honilo hlavou. Cítila jsem se polichocena a současně mi bylo úzko. Jako by na mě svými slovy naložil zodpovědnost, na kterou jsem se vůbec necítila.

„Můžu si tu kresbu nechat?“ zeptal se mě.

Do té doby mým malůvkám nikdo takovou důležitost nepřikládal. Doma jsem vždycky byla dítě, které si „čmárá“,

jen sem tam mi otec věnoval vlídný pohled nebo mě jedna z *babud* pochválila za mou „fantazii“. Ve škole se o mé umělecké ambice stejně nikdo nezajímal a do té doby jsem se ani já sama svými „uměleckými díly“ nijak nechlubila. Děkala jsem to stejně bezděčně, jako jsem dýchala a jedla, aniž jsem o tom přemýšlela. Samozřejmě jsem byla nedůvěřivá a pochybovala jsem, že obrázek Giviho tolik nadchl, ale věděla jsem, že je to neobyčejně vážný člověk a že nemá smysl pro humor ani ironii, a tak mi nakonec nezbylo než mu věřit.

O pár týdnů později, když jsem ze dvora pohlédla do otevřeného okna jeho bytu, jsem zjistila, že si kresbu svého obličje vystavil mezi svou zesnulou ženou, „Neznámou“ od Kramského a Stalinův portrét. Zkoprnělá jsem zůstala stát, stoupla si na špičky a nemohla od této zvláštní konstelace odtrhnout oči.

Pouhé dva dny po tom osudovém okamžiku strýc Givi zaklepal na naše dveře. *Babudy* byly úplně bez sebe, jako by na návštěvu přišel samotný Jean Gabin (o tom, že Jean Gabin byl nejkrásnější muž na světě, panovala mezi *babudami* vzácná shoda). Všechno, co se nacházelo ve spíži, se vyložilo na stůl a k tomu se uvařil čerstvý zelený čaj. Po povrchním tlachání přešel strýc Givi k věci:

„Domnívám se, že už bychom malou Keto neměli nutit, aby mě ctily svými návštěvami,“ prohlásil a významně si odkašlal.

„A pročpak? Co provedla? Keto, cos provedla?“ rozezněl se bytem hlas první *babudy*.

Jen co jsem zaslechla Giviho hlas, vplížila jsem se do svého pokoje a poslouchala je přes tenkou zeď. Tušila jsem, že jeho návštěva nějak souvisí se mnou, ale ještě jsem nevěděla, jaké to pro mě bude mít následky.

„Ale tak to není, je to bystrá, milá dívka, o tom není pochyb.“

Bylo slyšet, jak si *babudy* s úlevou oddechly.

„A o co tedy jde?“ chtěla vědět Oliko, druhá *babuda*.

„Jednoduše si myslím, že její zájmy se neubírají hudebním směrem. A mimochodem, ani její talent,“ sdělil jim strýc Givi s odzbrojující upřímností a obě *babudy* na okamžik zmlkly.

„Ale zájem se přece dá rozvíjet, uši se dají vycvičit...“ vykoktala nakonec Oliko.

„Vášeň se ovšem nedá zažehnout stisknutím knoflíku a hudba je vášní, musí být vášní, cokoli jiného by bylo plýtvání časem a nebylo by jí to hodné.“

Odkašlal si: „Nicméně...“

„Ano?“ zeptaly se *babudy* současně. V jejich otázce zaznělo tolik naděje! Snad ještě zbývala možnost, nepatrná šance, že budu moci pokračovat v návštěvách jejich idolu, tohoto galantního pána.

„Na svůj věk má pozoruhodný talent, věřte mi, i když není hudební, nýbrž...“

„Nýbrž?“

Tentokrát to byla první *babuda*, která to zvědavostí nevydržela.

„Nýbrž výtvarný, chtěl jsem říct. Kreslí úžasně. Bezpochyby.“

Následovala pauza a mě rozčilovalo, že *babudám* nevidím do tváře. Byly překvapené? Zklamané? Ve mně se rozprostřel vítězoslavný pocit, protože jsem věděla, jak moc na něj daly. Doneslo se ke mně další odkašlání, zaslechla jsem, jak si Oliko zapaluje cigaretu, za což si od Eter určitě vysloužila vyčítavý pohled.

„Ano, možná skutečně umí pěkně kreslit, ale klasické hudební vzdělání je přece něco úplně jiného...“

První *babuda* už nedokázala udržet své zklamání na uzdě.